

MĀ•M PRĀ•VO ZAHRĀ•T SI NA BOHA?

StĀ™eda, 24 zĀ™Ā- 2008

Tak mĀ› Daniela inspirovala svou Ā¼ádostí o recenzi knih paní Kathy T. k tomu, abych se rozepsala o nĀ•Āem trochu jiném - a podĀ›lila se s vámi o jeden zajímavý záĀ¼itek. Byli jsme o víkendu na chalupĀ› a tam televizi moc nedáme. Tak jsme si takhle v nedĀ›li veĀ•er zatopili v kachlákách, zahráli si Ā¼ulíky, pak jsem si zaĀ•ala vykládat pasiáns a pustila si k tomu rádio Prahu 2 .

Na té Praze 2, dá™íve Praze 1, dávají vĀ¼dycky v nedĀ›li veĀ•er rozhlasové hry. VĀ›tšinou staršího data v neboĀ› nové se nĀ›jak moc nenatĀ•ejí. V dobĀ› televizi, videí, DVD a pĀ™enosných kin, v dobĀ›, kdy Ā¼ijeme se sluchátky MP3 na uších, není na rozhlasovou klasiku Ā•as a prostor. Ale - to my si ten Ā•as udĀ›láme - aspoĀ› obĀ•as. A tak jsme poslouchali.... Téma bylo velmi drastické. Mladým manĀ¼elĀ™m se narodilo postiĀ¼ené dĀ›. Ale ne jen tak nĀ›jak postiĀ¼ený byl to takový malý Quasimodo. MĀ›l kĀ™ivici, hrb, kulhal, a byl mentálnĀ› retardovaný. Ambiciozní manĀ¼el tuto rodinu hbitĀ› opoušťí a matka zĀ™stává s dĀ›tem sama. Piplá ho, dĀ›lá co mĀ›Ā¼e, a obĀ•as ji vytane na mysli to, co by napadlo kaĀ¼dou mámu - co s ním bude, aĀ¼ ona nebude..? Jednoho dne, kdyĀ¼ jsou chlapeĀ•kovi uĀ¼ 3 roky, si hraje venku na pískovišti s ostatními dĀ›tmi. No, hraje. DĀ›tiĀ•ky udĀ›lají velké kolo, chytanou se za ruce, tanĀ•í kolem mrzáĀ•ka, smĀ›jí mu, pak do nĀ›ho strkají a mají velkou legraci z toho, jak se nedokáĀ¼e bránit a je celý takový, no brr, zatímco ony jsou OK. Nastává zkrat, matka bere své dĀ› domĀ™, dává mu prášek na spaní, poušťí plyn a uléhá se synkem do postele. Stane se však to, Ā¼e kdyĀ¼ je plyn uĀ¼ velmi koncentrovaný, udĀ›lá se jí špatnĀ›, taky propadne panice, pudu sebezáchovy, a vybíhá ven, zvrací, je jí ve všech smĀ›rech na nic, ale Ā¼ivot si zachraĀ›uje. DĀ›t umírá. Skok a další "obraz". Jsme u soudu, kde se Ā™eší její pĀ™ípad; má zdatnou advokátku, ale Ā•in je tu, stalo se - vraĀ¼da. Do jaké míry lze omluvit její Ā•in? Pochopit - to snad ano, ale omluvit - to ne. Hra konĀ•í otevĀ™eným koncem, rozsu se posluchaĀ• nedoĀ•ká. Asi nebude nejmírnĀ›jší... I kdyĀ¼ by takový Ā¼ivot nebyl nejradostnĀ›jší, mĀ›l by si o konci rozhodnout jednou chlapec sám. To, abychom ukonĀ•ili cizí Ā¼ivot, nezdĀ›vodníme tím, Ā¼e si myslíme, "bude pro nĀ› nejlepší"... co vy - jaký je váš názor? Wendy